

Arrest

nr. 66149 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Kosovaarse nationaliteit, dient op 14 april 2010 een aanvraag tot het bekomen van een visum kort verblijf in het kader van een familiebezoek aan zijn moeder. Het visum wordt op 6 mei 2010 toegestaan.

1.2. Op 21 juni 2010 doet verzoeker een aankomstverklaring te Assenede.

1.3. Op 18 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 16 november 2010 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in als bloedverwant in neerdalende lijn in functie van zijn Belgische moeder.

1.5. Op 31 maart 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 5 april 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 16.11.2010 door (L. S.) geboren te Tërmje, op 04.01.1985 en van Kosovaarse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de verwantschap met de burger van de Unie werd niet afdoende bewezen.

Om de verwantschap met een burger van de Unie te bewijzen, dient een uittreksel uit de geboorteakte voorgelegd te worden dat gelegaliseerd is door ofwel de bevoegde autoriteiten van het land waarde akte werd opgesteld, ofwel AMABEL, het consulaat-generaal van België of het Belgisch ereconsulaat gevestigd in het land waarde akte werd opgemaakt, ofwel de FOD Buitenlandse Zaken te Brussel.

Betrokkene legt een geboorteakte voor die niet gelegaliseerd is. Bijgevolg kan de echtheid van de akte niet met zekerheid vastgesteld worden en is de verwantschap met de burger van de Unie niet afdoende bewezen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel roept verzoeker een schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging”*. Tevens werpt verzoeker een manifeste beoordelingsfout op.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat verzoeker “geen gelegaliseerde geboorteakte heeft voorgelegd”.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoeker “geen gelegaliseerde vertaling van de geboorteakte heeft voorgelegd”, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.Dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag een op 14.10.2010 door de Burgerlijke stand van de Gemeente Suharekë, Studençan, afgeleverde geboorteakte heeft neergelegd.

Deze geboorteakte werd gelegaliseerd door het Kosovaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Dat met deze legalisatie door het Kosovaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken door verweerder geen rekening werd gehouden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder en van schending van de zorgvuldigheids- de motiveringsplicht nu geenszins in de bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom met deze legalisatie door het Kosovaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken bij de beoordeling van verzoekers bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden.

3. Dat overigens in de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld.

“Om de verwantschap met een burger van de Unie te bewijzen, dient een uittreksel uit de geboorteakte voorgelegd te worden dat gelegaliseerd is door

Ofwel de bevoegde autoriteiten van het land waar de akte werd opgesteld

Ofwel AMABEL, het consulaat-generaal van België of het Belgisch ereconsulaat gevestigd in het land waar de akte werd opgemaakt

Ofwel de FOD Buitenlandse Zaken te Brussel”.

Dat in casu de door verzoeker neergelegde geboorteakte werd gelegaliseerd door het Kosovaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Dat derhalve wel degelijk is voldaan aan de eerste mogelijkheid zoals voorgehouden in de motivatie van de bestreden beslissing.

Dat door verweerder niet werd gemotiveerd waarom de door verzoeker gelegaliseerde geboorteakte niet beantwoordt aan de in de bestreden beslissing weergegeven eerste mogelijkheid van legalisatie (“Om de verwantschap met een burger van de Unie te bewijzen, dient een uittreksel uit de geboorteakte voorgelegd te worden dat gelegaliseerd is door Ofwel de bevoegde autoriteiten van het land waar de akte werd opgesteld”)

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder en van schending van de zorgvuldigheids- de motiveringsplicht

4. Dat tenslotte verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de vaststelling dat er tot op heden geen legalisatiebeleid door de Kosovaarse autoriteiten werd uitgewerkt.

Dat op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, Diensten, legalisatie van documenten, aangaande de legalisatie van Kosovaarse akten van de burgerlijke stand het volgende wordt vermeld : “er geen informatie beschikbaar is”.

Dat derhalve, gelet op het feit dat de door verzoeker neergelegde geboorteakte werd afgeleverd door de Burgerlijke stand van de Gemeente Suharekë, Studençan, en door het Kosovaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken werd gelegaliseerd, deze wel degelijk dient weerhouden te worden als bewijs van verzoekers verwantschap met de burger van de Unie.

Dat verweerder immers gehouden is zich voldoende te informeren alvorens een beslissing te nemen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder en van schending van de zorgvuldigheids- de motiveringsplicht

5. Indien deze door verzoeker neergelegde akte niet kan weerhouden verkeert verzoeker in de totale onmogelijkheid om ooit zijn verwantschap met de burger van de Unie te bewijzen, waardoor er sprake is van schending van het redelijkheids, het gelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel .

Dat verzoeker onmogelijkheid het slachtoffer kan/mag zijn van het niet-invoeren van een legalisatiebeleid door de Kosovaarse autoriteiten.

Dat deze houding door verweerder ten aanzien van Kosovaarse akten van de burgerlijke stand totaal onredelijk is !!!”

2.2. Waar verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, dient erop gewezen te worden dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. De schending ervan kan derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin ondermeer een kennelijke beoordelingsfout wordt aangevoerd, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. Verzoeker diende blijkens het administratief dossier op 16 november 2010 een aanvraag in om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een Unieburger (bijlage 19ter), namelijk zijn Belgische moeder.

2.7. Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden als familielid van een Belg beschouwd: *“3de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”*

2.8. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.9. Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

2.10. Verzoeker voert aan dat hij ter staving van zijn aanvraag een op 14 oktober 2010 door de Burgerlijke stand van de gemeente Suharekë, Studençan, afgeleverde geboorteakte heeft neergelegd. Verzoeker stelt dat deze geboorteakte werd gelegaliseerd door het Kosovaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken en dat met deze legalisatie geen rekening werd gehouden door verwerende partij. Verder poneert verzoeker dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de vaststelling dat er tot op heden geen legalisatiebeleid door de Kosovaarse autoriteiten werd uitgewerkt. Op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, Diensten, legalisatie van documenten, aangaande de legalisatie van Kosovaarse akten van de burgerlijke stand wordt vermeld dat *“er geen informatie beschikbaar is”*. Verzoeker meent dat de geboorteakte, gelet op het feit dat deze werd afgegeven door de Burgerlijke stand van de gemeente Suharekë, Studençan en door het Kosovaars Ministerie van Binnenlandse Zaken werd gelegaliseerd, wel degelijk dient weerhouden te worden als bewijs van zijn verwantschap met een burger van de Unie. De houding van verweerder ten aanzien van Kosovaarse akten van burgerlijke stand is volgens verzoeker totaal onredelijk.

2.11. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een Unieburger een geboorteakte toevoegde ten bewijze van de verwantschapsband met zijn vermeende moeder. De door verzoeker neergelegde geboorteakte werd door het Kosovaarse ministerie van Binnenlandse Zaken "gelegaliseerd".

2.12. Overeenkomstig artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit dient verzoeker officiële documenten voor te leggen overeenkomstig artikel 30 van het WIPR of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Artikel 30 van het WIPR luidt als volgt:

"§ 1 Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2 De legalisatie wordt gedaan:

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3 De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie."

2.13. De Raad merkt op dat Kosovo vooralsnog geen partij is bij het Verdrag van Den Haag van 5 oktober 1961 tot afschaffing van het vereiste van legalisatie van buitenlandse openbare akten (hierna: het Haags legalisatieverdrag). Overeenkomstig het Haags legalisatieverdrag stelt iedere verdragsluitende staat de stukken waarop dit verdrag van toepassing is en die op zijn grondgebied moeten worden overgelegd, vrij van legalisatie. Documenten afkomstig uit landen die partij zijn bij dit verdrag worden door de bevoegde autoriteiten in het land van herkomst voorzien van een apostille. Gelet op de vaststelling dat Kosovo geen partij is bij het Haags legalisatieverdrag en dat de door verzoeker neergelegde geboorteakte slechts gelegaliseerd werd door het Kosovaarse ministerie van Binnenlandse Zaken, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de geboorteakte niet gelegaliseerd is, immers is dit niet gebeurd overeenkomstig de voorwaarden ten bewijze van de verwantschap van een burger van de Unie, en dat bijgevolg de echtheid van de akte niet met zekerheid vastgesteld kan worden en de verwantschap met de burger van de Unie niet afdoende bewezen is. Verzoekers betoog dat de Kosovaarse autoriteiten geen legalisatiebeleid hebben doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers betoog dat indien de geboorteakte niet wordt weerhouden hij in de totale onmogelijkheid verkeert om ooit zijn verwantschap met de burger van de Unie te bewijzen, overtuigt geenszins. Het staat verzoeker vrij alsnog zijn verwantschap overeenkomstig bovenvermelde artikelen te bewijzen en een nieuwe aanvraag om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een Unieburger (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische moeder in te dienen.

2.14. Waar verzoeker beoogt door te stellen dat hij "*in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren*" een schending op te werpen van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting, merkt de Raad op dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de hoorplicht inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; zie ook I. OPDEBEEK, "De Hoorplicht", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De bestreden beslissing kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur.

2.15. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het treffen van de bestreden beslissing met bepaalde feitelijke gegevens geen rekening heeft gehouden, de voorliggende feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld of op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.16. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker benadrukt nogmaals dat, Indien de door verzoeker neergelegde geboorteakte niet kan weerhouden (hoewel deze door de Kosovaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken werd gelegaliseerd), hij in de totale onmogelijkheid verkeert om ooit zijn verwantschap met de burger van de Unie te bewijzen en dus in België bij zijn Belgische moeder te verblijven.

Dat de bestreden beslissing derhalve schending inhoudt van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

Dat verzoeker met zijn moeder in België in hecht gezin vormt.

Dat verzoeker onmogelijk kan gescheiden worden van zijn moeder, met wie hij een hecht gezin vormt.

Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer op het Belgische grondgebied mag verblijven en van zijn moeder wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht van verzoeker op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij een hecht gezin vormt met zijn moeder (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

2.17. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.18. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven

bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.19. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip familie- en gezinsleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip privéleven wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker betoogt dat hij een hecht gezin vormt met zijn moeder in België en dat hij onmogelijk van haar kan gescheiden worden.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

2.20. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker pas op 21 juni 2010 een aankomstverklaring te Assenede deed. Verzoeker verblijft op het moment van het treffen van de bestreden beslissing nog geen jaar op het Belgische grondgebied. Daarenboven werd in het kader van het onderzoek naar de aanvraag van verzoeker om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een burger van de Unie vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de verwantschap met zijn vermeende moeder te bewijzen. Verzoeker is er niet in geslaagd de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Uit voorgaande blijkt dat in casu geen sprake is van het bestaan van een effectief gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het bloot betoog van verzoeker kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER